

Technologia i rozwiązania

Python

Uczenie maszynowe

Sebastian Raschka

[PACKT] open source*
PUBLISHING community experience distilled

Tytuł oryginału: Python Machine Learning

Tłumaczenie: Krzysztof Sawka

ISBN: 978-83-283-3613-1

Copyright © Packt Publishing 2016

First published in the English language under the title 'Python Machine Learning - (9781783555130)'.

Polish edition copyright © 2017 by Helion SA
All rights reserved.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Wydawnictwo HELION nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo HELION
ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE
tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!
Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres
<http://helion.pl/user/opinie/pythum>
Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Przedmowa	11
Informacje o autorze	13
Informacje o recenzentach	15
Wstęp	17
Rozdział 1. Umożliwianie komputerom uczenia się z danych	25
Tworzenie inteligentnych maszyn służących do przekształcania danych w wiedzę	26
Trzy różne rodzaje uczenia maszynowego	26
Prognozowanie przyszłości za pomocą uczenia nadzorowanego	27
Rozwiązywanie problemów interaktywnych za pomocą uczenia przez wzmacnianie	29
Odkrywanie ukrytych struktur za pomocą uczenia nienadzorowanego	30
Wprowadzenie do podstawowej terminologii i notacji	31
Strategia tworzenia systemów uczenia maszynowego	33
Wstępne przetwarzanie — nadawanie danym formy	34
Trenowanie i dobór modelu predykcyjnego	35
Ewaluacja modeli i przewidywanie wystąpienia nieznanymi danymi	36
Wykorzystywanie środowiska Python do uczenia maszynowego	36
Instalacja pakietów w Pythonie	36
Podsumowanie	38
Rozdział 2. Trenowanie algorytmów uczenia maszynowego w celach klasyfikacji	41
Sztuczne neurony — rys historyczny początków uczenia maszynowego	42
Implementacja algorytmu uczenia perceptronu w Pythonie	47
Trenowanie modelu perceptronu na zestawie danych Iris	50
Adaptacyjne neurony liniowe i zbieżność uczenia	54
Minimalizacja funkcji kosztu za pomocą metody gradientu prostego	55
Implementacja adaptacyjnego neuronu liniowego w Pythonie	57
Wielkoskalowe uczenie maszynowe i metoda stochastycznego spadku wzdłuż gradientu	62
Podsumowanie	67

Rozdział 3. Stosowanie klasyfikatorów uczenia maszynowego za pomocą biblioteki scikit-learn	69
Wybór algorytmu klasyfikującego	70
Pierwsze kroki z biblioteką scikit-learn	70
Uczenie perceptronu za pomocą biblioteki scikit-learn	71
Modelowanie prawdopodobieństwa przynależności do klasy za pomocą regresji logistycznej	76
Teoretyczne podłoże regresji logistycznej i prawdopodobieństwa warunkowego	76
Wyznaczanie wag logistycznej funkcji kosztu	79
Uczenie modelu regresji logistycznej za pomocą biblioteki scikit-learn	81
Zapobieganie nadmiernemu dopasowaniu za pomocą regularyzacji	84
Wyznaczanie maksymalnego marginesu za pomocą maszyn wektorów nośnych	87
Teoretyczne podłoże maksymalnego marginesu	87
Rozwiązywanie przypadków nieliniowo rozdzielnych za pomocą zmiennych uzupełniających	88
Alternatywne implementacje w interfejsie scikit-learn	90
Rozwiązywanie nieliniowych problemów za pomocą jądra SVM	91
Stosowanie sztuczki z funkcją jądra do znajdowania przestrzeni rozdzielających w przestrzeni o większej liczbie wymiarów	93
Uczenie drzew decyzyjnych	97
Maksymalizowanie przyrostu informacji — osiągnięcie jak największych korzyści	98
Budowanie drzewa decyzyjnego	101
Łączenie słabych klasyfikatorów w silne klasyfikatory za pomocą modelu losowego lasu	104
Algorytm k-najbliższych sąsiadów — model leniwego uczenia	106
Podsumowanie	109
Rozdział 4. Tworzenie dobrych zbiorów uczących — wstępne przetwarzanie danych	111
Kwestia brakujących danych	111
Usuwanie próbek lub cech niezawierających wartości	113
Wstawianie brakujących danych	114
Estymatory interfejsu scikit-learn	114
Przetwarzanie danych kategoryzujących	116
Mapowanie cech porządkowych	116
Kodowanie etykiet klas	117
Kodowanie „gorącej jedynkowej” cech nominalnych (z użyciem wektorów własnych)	118
Rozdzielanie zestawu danych na podzbiory uczące i testowe	120
Skalowanie cech	121
Dobór odpowiednich cech	123
Regularyzacja L1	124
Algorytmy sekwencyjnego wyboru cech	129
Ocenianie istotności cech za pomocą algorytmu losowego lasu	134
Podsumowanie	137

Rozdział 5. Kompresja danych poprzez redukcję wymiarowości	139
Nienadzorowana redukcja wymiarowości za pomocą analizy głównych składowych	140
Wyjaśniona wariancja całkowita	141
Transformacja cech	145
Analiza głównych składowych w interfejsie scikit-learn	147
Nadzorowana kompresja danych za pomocą liniowej analizy dyskryminacyjnej	150
Obliczanie macierzy rozproszenia	151
Dobór dyskryminant liniowych dla nowej podprzestrzeni cech	154
Rzutowanie próbek na nową przestrzeń cech	156
Implementacja analizy LDA w bibliotece scikit-learn	156
Jądrowa analiza głównych składowych jako metoda odwzorowywania nierozdzielnych liniowo klas	158
Funkcje jądra oraz sztuczka z funkcją jądra	160
Implementacja jądrowej analizy głównych składowych w Pythonie	164
Rzutowanie nowych punktów danych	170
Algorytm jądrowej analizy głównych składowych w bibliotece scikit-learn	174
Podsumowanie	175
Rozdział 6. Najlepsze metody oceny modelu i strojenie parametryczne	177
Usprawnianie cyklu pracy za pomocą kolejkowania	177
Wczytanie zestawu danych Breast Cancer Wisconsin	178
Łączenie funkcji transformujących i estymatorów w kolejce czynności	179
Stosowanie k-krotnego sprawdzianu krzyżowego w ocenie skuteczności modelu	180
Metoda wydzielania	181
K-krotny sprawdzian krzyżowy	182
Sprawdzanie algorytmów za pomocą krzywych uczenia i krzywych walidacji	186
Diagnozowanie problemów z obciążeniem i wariancją za pomocą krzywych uczenia	186
Rozwiązywanie problemów nadmiernego i niewystarczającego dopasowania za pomocą krzywych walidacji	189
Dostrajanie modeli uczenia maszynowego za pomocą metody przeszukiwania siatki	191
Strojenie hiperparametrów przy użyciu metody przeszukiwania siatki	192
Dobór algorytmu poprzez zagnieżdżony sprawdzian krzyżowy	193
Przegląd metryk oceny skuteczności	195
Odczytywanie macierzy pomyłek	195
Optymalizacja precyzji i pełności modelu klasyfikującego	197
Wykres krzywej ROC	198
Metryki zliczające dla klasyfikacji wieloklasowej	201
Podsumowanie	202
Rozdział 7. Łączenie różnych modeli w celu uczenia zespołowego	203
Uczenie zespołów	203
Implementacja prostego klasyfikatora wykorzystującego głosowanie większościowe	207
Łączenie różnych algorytmów w celu klasyfikacji za pomocą głosowania większościowego	213
Ewaluacja i strojenie klasyfikatora zespołowego	216

Agregacja — tworzenie zespołu klasyfikatorów za pomocą próbek początkowych	221
Usprawnianie słabych klasyfikatorów za pomocą wzmocnienia adaptacyjnego	226
Podsumowanie	232
Rozdział 8. Wykorzystywanie uczenia maszynowego w analizie sentymentów	235
Zestaw danych IMDb movie review	235
Wprowadzenie do modelu worka słów	237
Przekształcanie słów w wektory cech	238
Ocena istotności wyrazów za pomocą ważenia częstości termów — odwrotnej częstości w tekście	239
Oczyszczanie danych tekstowych	241
Przetwarzanie tekstu na znaczniki	243
Uczenie modelu regresji logistycznej w celu klasyfikowania tekstu	245
Praca z większą ilością danych — algorytmy sieciowe i uczenie pozardzeniowe	247
Podsumowanie	250
Rozdział 9. Wdrażanie modelu uczenia maszynowego do aplikacji sieciowej	251
Serializacja wyuczonych estymatorów biblioteki scikit-learn	252
Konfigurowanie bazy danych SQLite	254
Tworzenie aplikacji sieciowej za pomocą środowiska Flask	256
Nasza pierwsza aplikacja sieciowa	257
Sprawdzanie i wyświetlanie formularza	258
Przekształcanie klasyfikatora recenzji w aplikację sieciową	262
Umieszczanie aplikacji sieciowej na publicznym serwerze	269
Aktualizowanie klasyfikatora recenzji filmowych	271
Podsumowanie	272
Rozdział 10. Przewidywanie ciągłych zmiennych docelowych za pomocą analizy regresywnej	275
Wprowadzenie do prostego modelu regresji liniowej	276
Zestaw danych Housing	277
Wizualizowanie ważnych elementów zestawu danych	278
Implementacja modelu regresji liniowej wykorzystującego zwykłą metodę najmniejszych kwadratów	282
Określanie parametrów regresyjnych za pomocą metody gradientu prostego	283
Szacowanie współczynnika modelu regresji za pomocą biblioteki scikit-learn	286
Uczenie odpornego modelu regresyjnego za pomocą algorytmu RANSAC	288
Ocenianie skuteczności modeli regresji liniowej	291
Stosowanie regularyzowanych metod regresji	294
Przekształcanie modelu regresji liniowej w krzywą — regresja wielomianowa	295
Modelowanie nieliniowych zależności w zestawie danych Housing	297
Analiza nieliniowych relacji za pomocą algorytmu losowego lasu	300
Podsumowanie	305

Rozdział 11. Praca z nieoznakowanymi danymi — analiza skupień	307
Grupowanie obiektów na podstawie podobieństwa przy użyciu algorytmu centroidów	308
Algorytm k-means++	311
Klasteryzacja twarda i miękka	312
Stosowanie metody łoczia do wyszukiwania optymalnej liczby skupień	315
Ujęcie ilościowe jakości klasteryzacji za pomocą wykresu profilu	316
Organizowanie skupień do postaci drzewa klastrow	320
Przeprowadzanie hierarchicznej analizy skupień na macierzy odległości	323
Dołączanie dendrogramów do mapy cieplnej	326
Aglomeracyjna analiza skupień w bibliotece scikit-learn	328
Wyznaczanie rejonów o dużej gęstości za pomocą algorytmu DBSCAN	328
Podsumowanie	333
Rozdział 12. Trenowanie sztucznych sieci neuronowych w rozpoznawaniu obrazu	335
Modelowanie złożonych funkcji przy użyciu sztucznych sieci neuronowych	336
Jednowarstwowa sieć neuronowa — powtórzenie	337
Wstęp do wielowarstwowej architektury sieci neuronowych	338
Aktywacja sieci neuronowej za pomocą propagacji w przód	340
Klasyfikowanie pisma odręcznego	343
Zestaw danych MNIST	344
Implementacja wielowarstwowego perceptronu	348
Trenowanie sztucznej sieci neuronowej	356
Obliczanie logistycznej funkcji kosztu	356
Uczenie sieci neuronowych za pomocą algorytmu wstecznej propagacji	359
Ujęcie intuicyjne algorytmu wstecznej propagacji	361
Usuwanie błędów w sieciach neuronowych za pomocą sprawdzania gradientów	363
Zbieżność w sieciach neuronowych	368
Inne architektury sieci neuronowych	370
Splotowe sieci neuronowe	370
Rekurencyjne sieci neuronowe	371
Jeszcze słowo o implementacji sieci neuronowej	373
Podsumowanie	373
Rozdział 13. Równoległe przetwarzanie sieci neuronowych za pomocą biblioteki Theano	375
Tworzenie, kompilowanie i uruchamianie wyrażeń w interfejsie Theano	376
Czym jest Theano?	377
Pierwsze kroki z Theano	378
Konfigurowanie środowiska Theano	379
Praca ze strukturami tablicowymi	381
Przejdźmy do konkretnych — implementacja regresji liniowej w Theano	384
Dobór funkcji aktywacji dla jednokierunkowych sieci neuronowych	387
Funkcja logistyczna — powtórzenie	388

Szacowanie prawdopodobieństw w klasyfikacji wieloklasowej za pomocą znormalizowanej funkcji wykładniczej	390
Rozszerzanie zakresu wartości wyjściowych za pomocą funkcji tangensa hiperbolicznego	391
Skuteczne uczenie sieci neuronowych za pomocą biblioteki Keras	393
Podsumowanie	398
Skorowidz	401

Umożliwianie komputerom uczenia się z danych

Moim zdaniem **uczenie maszynowe** (ang. *machine learning*) — dział zajmujący się teorią i praktycznym zastosowaniem algorytmów analizujących dane — stanowi najciekawszą dziedzinę informatyki! Żyjemy w czasach przetwarzania olbrzymiej ilości informacji; za pomocą samo-uczących się algorytmów będących częścią uczenia maszynowego informacje te są przekształcane w rzeczywistą wiedzę. Dzięki licznym i potężnym bibliotekom o jawnym kodzie źródłowym, które powstały w ostatnich latach, prawdopodobnie teraz jest najlepszy czas, aby zainteresować się uczeniem maszynowym i nauczyć się wykorzystywać potężne algorytmy do wykrywania wzorców w przetwarzanych danych oraz prognozować przyszłe zdarzenia.

W tym rozdziale poznamy podstawowe pojęcia związane z uczeniem maszynowym oraz zdefiniujemy jego różne rodzaje. Dzięki wprowadzeniu podstawowej terminologii wspólnie położymy fundament pod skuteczne wykorzystywanie technik uczenia maszynowego w rozwiązywaniu praktycznych problemów.

Przyjrzyjmy się teraz następującym zagadnieniom:

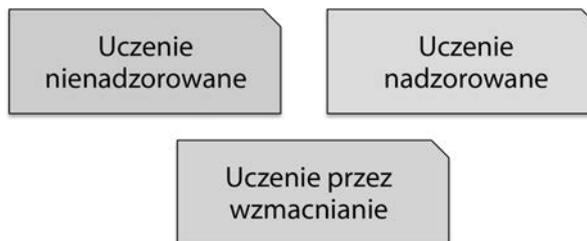
- ogólne pojęcia dotyczące uczenia maszynowego,
- trzy rodzaje uczenia się oraz podstawowa terminologia,
- główne elementy wykorzystywane w skutecznym projektowaniu systemów uczenia maszynowego,
- instalacja oraz konfiguracja środowiska Python pod kątem analizowania danych i uczenia maszynowego.

Tworzenie inteligentnych maszyn służących do przekształcania danych w wiedzę

W erze współczesnej technologii istnieje pewien zasób, którego mamy pod dostatkiem: mianowicie olbrzymie ilości ustrukturyzowanych i nieustrukturyzowanych danych. W drugiej połowie XX wieku uczenie maszynowe wyewoluowało z badań nad **sztuczną inteligencją**, w których projektowano samouczące się algorytmy, zdolne do pozyskiwania wiedzy z informacji oraz tworzenia na ich podstawie prognoz. Dzięki uczeniu maszynowemu nie trzeba zatrudniać ludzi do ręcznego określania reguł oraz tworzenia modeli poprzez analizowanie olbrzymich pokładów danych; omawiana dziedzina wiedzy oferuje efektywniejsze rozwiązanie polegające na stopniowym poprawianiu skuteczności modeli predykcyjnych oraz podejmowaniu decyzji na podstawie analizowanych danych. Uczenie maszynowe nie tylko staje się coraz istotniejszą częścią nauk informatycznych, lecz również odgrywa coraz większą rolę w naszym codziennym życiu. Dzięki metodom opracowanym pod kątem uczenia maszynowego możemy cieszyć się zaawansowanymi filtrami antyspamowymi w poczcie e-mail, wygodnym oprogramowaniem do rozpoznawania mowy i tekstu, rzetelnymi silnikami wyszukiwarek internetowych, wymagającymi programami szachowymi, a także wkrótce (miejmy nadzieję) bezpiecznymi i wydajnymi pojazdami samojezdnymi.

Trzy różne rodzaje uczenia maszynowego

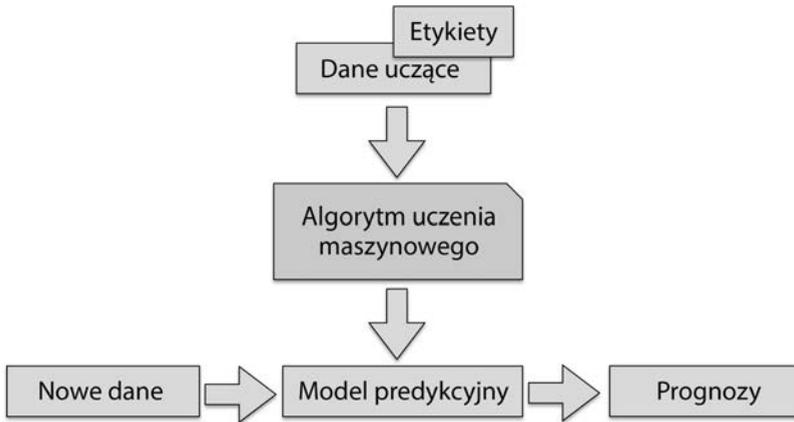
W tym podrozdziale zapoznamy się z trzema odmianami uczenia maszynowego (rysunek 1.1): **uczeniem nadzorowanym**, **uczeniem nienadzorowanym** oraz **uczeniem przez wzmacnianie**. Poznamy podstawowe różnice pomiędzy wspomnianymi typami nauki oraz, korzystając z odpowiednich przykładów, nauczymy się intuicyjnie rozpoznawać, które rodzaje uczenia najlepiej nadają się do rozwiązywania określonych kategorii problemów.

Rysunek 1.1. Podstawowe typy uczenia maszynowego

Prognozowanie przyszłości za pomocą uczenia nadzorowanego

Głównym celem uczenia nadzorowanego (ang. *supervised learning*; rysunek 1.2) jest uczenie modelu za pomocą oznakowanych **danych uczących** (ang. *training data*), co pozwala przewidywać niewidoczne lub wygenerowane w przyszłości informacje. W tym przypadku człon **nadzorowane** odnosi się do zestawu próbek, w których pożądane sygnały wyjściowe (etykiety) są znane.

Rysunek 1.2. Ogólny schemat uczenia nadzorowanego

Za przykład weźmy filtr antyspamowy: możemy trenować dany model, stosując algorytm nadzorowanego uczenia maszynowego wobec treści oznakowanych wiadomości e-mail (poprawnie oznaczonych jak spam lub wartościowe wiadomości), dzięki czemu system jest w stanie przewidywać, czy przychodząca korespondencja zalicza się do jednej z tych dwóch kategorii. Czynność nadzorowanego uczenia przy użyciu dyskretnych **etykiet klas**, zaprezentowana na powyższym przykładzie, nazywana jest również czynnością **klasyfikacji**. Kolejną podkategorią uczenia nadzorowanego jest **regresja**, w której sygnał wyjściowy przyjmuje wartości ciągłe.

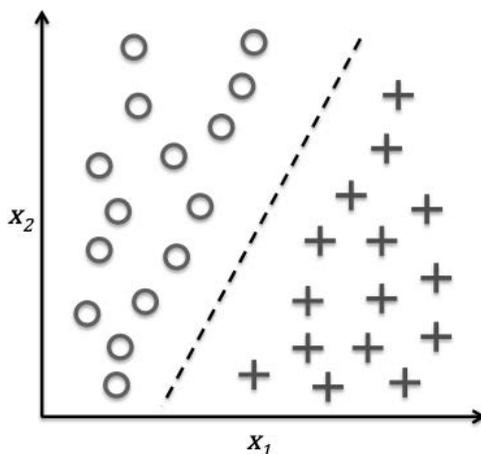
Klasyfikacja — przewidywanie etykiet klas

Klasyfikacja stanowi podkategorię uczenia nadzorowanego służącą do przewidywania etykiet klas w nowych wystąpieniach na podstawie dotychczasowych obserwacji. Etykiety klas to dyskretne, nieuporządkowane wartości, które określają **przynależność** poszczególnych instancji do wyznaczonych grup. Wspomniany wcześniej przykład filtru antyspamowego jest typowym reprezentantem **klasyfikacji binarnej**, w której algorytm uczenia maszynowego uczy się zestawu reguł w celu rozróżniania dwóch możliwych klas: spamu oraz użytecznych wiadomości e-mail.

Jednak zbiór etykiet klas wcale nie musi mieć charakteru binarnego. Model predykcyjny wyuczony za pomocą algorytmu uczenia nadzorowanego może przydzielić dowolną, zaprezentowaną

w zestawie danych uczących etykietę klas do nowego, nieoznakowanego wystąpienia. Klasycznym przykładem takiej **klasyfikacji wieloklasowej** jest rozpoznawanie odręcznego pisma. W tym przypadku możemy stworzyć zestaw danych uczących składający się z wielu próbek odręcznego pisma każdej litery alfabetu. Jeśli użytkownik wprowadzi do urządzenia jakąś odręcznie napisaną literę, nasz model predykcyjny będzie w stanie rozpoznać ten znak z określoną dokładnością. Jeżeli jednak nie dołączymy symboli cyfr arabskich (0 – 9) do danych uczących, to nasz system nie będzie ich rozpoznawał.

Na rysunku 1.3 zaprezentowałem koncepcję klasyfikacji binarnej, w której wykorzystano 30 próbek uczących: 15 próbek zostało oznaczonych jako **klasa negatywna** (kółka), a pozostałym próbkom przydzieliłem etykiety **klasy pozytywnej** (krzyżyki). W takiej sytuacji zbiór danych jest dwuwymiarowy, co oznacza, że każda próbka zawiera dwie wartości: x_1 oraz x_2 . Teraz wykorzystujemy algorytm nadzorowanego uczenia maszynowego do nauki reguły — granicy decyzyjnej symbolizowanej przez czarną, przerywaną linię — która rozdziela te dwie klasy oraz klasyfikuje analizowane dane do jednej z tych dwóch kategorii w zależności od wartości parametrów x_1 i x_2 .

Rysunek 1.3. Przykład klasyfikacji binarnej

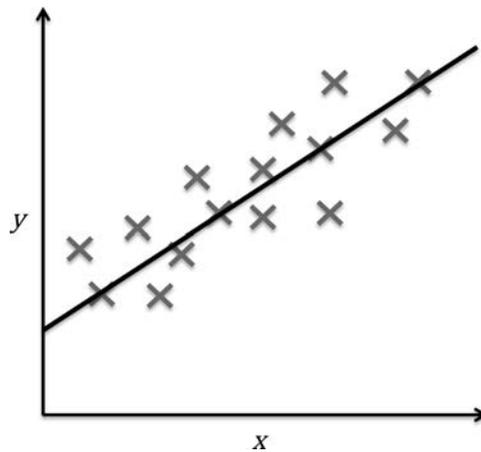
Regresja dla przewidywania wyników ciągłych

Z poprzedniego podrozdziału dowiedzieliśmy się, że klasyfikacja służy do przydzielania kategoryzowanych, nieuporządkowanych etykiet do wystąpień. Drugim rodzajem uczenia nadzorowanego jest prognozowanie wyników ciągłych, czyli tzw. **analiza regresji**. W tym modelu mamy dane zmienne **objaśniające** (prognozujące) oraz ciągłą zmienną **objaśnianą** (prognozowaną), naszym zadaniem natomiast jest odkrycie relacji pomiędzy tymi zmiennymi, co pozwoli przewidywać przyszłe wyniki.

Załóżmy, że interesuje nas prognozowanie wyników egzaminów z matematyki naszych studentów. Jeżeli istnieje związek pomiędzy czasem przeznaczonym na naukę a ocenami, możemy wykorzystać te informacje jako zestaw danych uczących do trenowania modelu do przewidywania ocen przyszłych studentów planujących zdawać testy matematyczne.

Pojęcie regresji zostało ukute przez Francisa Galtona w artykule *Regression Towards Mediocrity in Hereditary Stature* (regresja w kierunku przeciętności w dziedziczeniu postury) z 1886 roku. Autor opisał zjawisko biologiczne, zgodnie z którym zróżnicowanie **wzrostu** w populacji nie ulega zwiększeniu wraz z upływem czasu. Zaobserwował, że wzrost rodziców nie jest przekazywany dzieciom, lecz wzrost potomków zmierza ku średnim wartościom populacji.

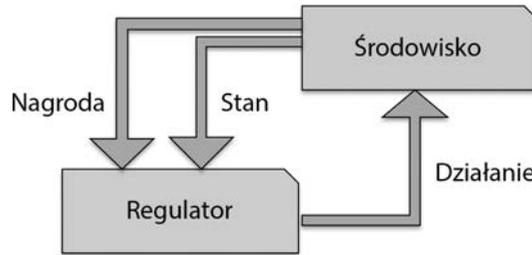
Na rysunku 1.4 zaprezentowana została koncepcja **regresji liniowej**. Mając zmienną objaśniającą x i zmienną objaśnianą y , wyznaczamy dla przykładowych danych prostą przebiegającą w jak najmniejszej odległości od zestawu próbek — uzyskujemy ją najczęściej metodą najmniejszych kwadratów. Możemy teraz wykorzystać punkt przecięcia tej prostej z osiami współrzędnych oraz jej nachylenie do przewidywania wyników pochodzących z nowych danych.

Rysunek 1.4. Przykład regresji liniowej

Rozwiązywanie problemów interaktywnych za pomocą uczenia przez wzmacnianie

Kolejnym rodzajem uczenia maszynowego jest uczenie przez wzmacnianie (ang. *reinforcement learning*). W tym przypadku celem jest utworzenie systemu (**regulatora**, **agenta**), który poprawia własną skuteczność na podstawie interakcji ze **środowiskiem**. Informacje na temat bieżącego stanu środowiska zazwyczaj zawierają także tzw. sygnał **nagrody**, dlatego możemy uznać uczenie przez wzmacnianie jako model powiązany z uczeniem **nadzorowanym**. Jednak w przypadku uczenia przez wzmacnianie sprzężeniem tym nie są poprawne, wzorcowe etykiety lub wartości, lecz wartość skuteczności pomiaru działania przez **funkcję nagrody**. Poprzez oddziaływanie ze środowiskiem regulator może wykorzystywać uczenie przez wzmacnianie do trenowania szeregu działań dążących do maksymalizowania nagrody metodą prób i błędów lub rozważnego planowania (rysunek 1.5).

Rysunek 1.5. Oddziaływania w modelu uczenia przez wzmacnianie

Popularnym przykładem uczenia przez wzmacnianie jest silnik aplikacji szachowej. Regulator wybiera kolejne ruchy figur szachowych na podstawie stanu szachownicy (środowiska), a nagrodę można zdefiniować jako zwycięstwo lub porażkę na koniec rozgrywki.

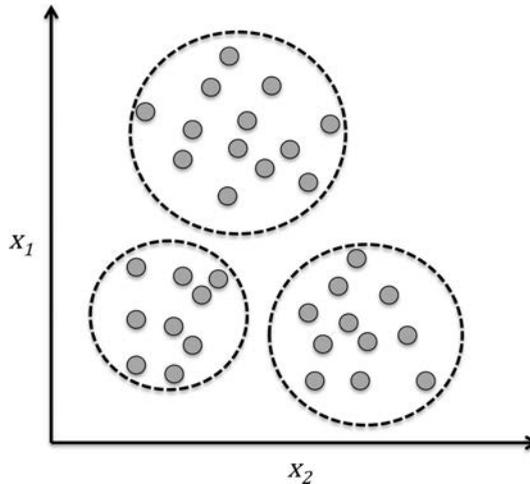
Odkrywanie ukrytych struktur za pomocą uczenia nienadzorowanego

W przypadku uczenia nadzorowanego znamy właściwą odpowiedź jeszcze przed rozpoczęciem trenowania danego modelu, z kolei w uczeniu przez wzmacnianie wykorzystujemy regulator do definiowania wartości nagród dla poszczególnych działań. Natomiast korzystając z technik uczenia nienadzorowanego (ang. *unsupervised learning*), mamy do czynienia z nieoznakowanymi danymi lub danymi o nieznanym strukturze. Dzięki modelom uczenia nienadzorowanego jesteśmy w stanie poznawać strukturę przetwarzanych danych i uzyskiwać użyteczne informacje bez stosowania znanej zmiennej wyjściowej lub funkcji nagrody.

Wyznaczanie podzbiorów za pomocą grupowania

Grupowaniem (klasteryzacją, analizą skupień; ang. *clustering*) nazywamy technikę badawczą analizy danych pozwalającą na organizowanie zestawów informacji w sensowne podzbiory (klastry, grupy, skupienia) bez uprzedniej wiedzy na temat przydziału grupowego poszczególnych danych. Każdy klaster powstający w wyniku analizy definiuje zbiór obiektów wykazujących między sobą pewne podobieństwa i odróżniających się od elementów umieszczonych w pozostałych grupach, dlatego grupowanie czasami jest nazywane „nienadzorowaną klasyfikacją”. Ta technika nadaje się znakomicie do strukturyzowania informacji oraz wyznaczania istotnych powiązań pomiędzy danymi; np. pozwala sprzedawcom odkrywać grupy klientów według ich zainteresowań, co jest wykorzystywane do tworzenia oddzielnych programów marketingowych.

Na rysunku 1.6 pokazuję, w jaki sposób można wykorzystać klasteryzację do zorganizowania danych w trzy oddzielne grupy na podstawie podobieństw cech x_1 i x_2 .

Rysunek 1.6. Wyznaczanie osobnych grup za pomocą klasteryzacji

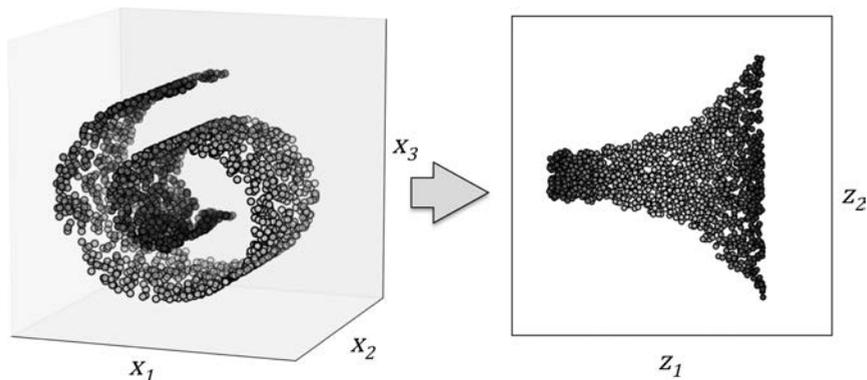
Redukowanie wymiarowości w celu kompresji danych

Kolejną dziedziną uczenia nienadzorowanego jest **redukcja wymiarowości** (ang. *dimensionality reduction*). Często pracujemy z danymi wielowymiarowymi — każda obserwacja daje nam dużą liczbę wartości pomiarowych — co stanowi wyzwanie w przypadku ograniczonej pojemności nośników danych oraz skuteczności obliczeniowej algorytmów uczenia maszynowego. Nienadzorowana redukcja wymiarowości jest stosowana powszechnie we wstępnym przetwarzaniu cech w celu wykluczenia szumu z danych — który może zmniejszać skuteczność predykcji niektórych algorytmów — a do tego kompresuje dane do podprzestrzeni o mniejszej liczbie wymiarów przy zachowaniu większości istotnej informacji.

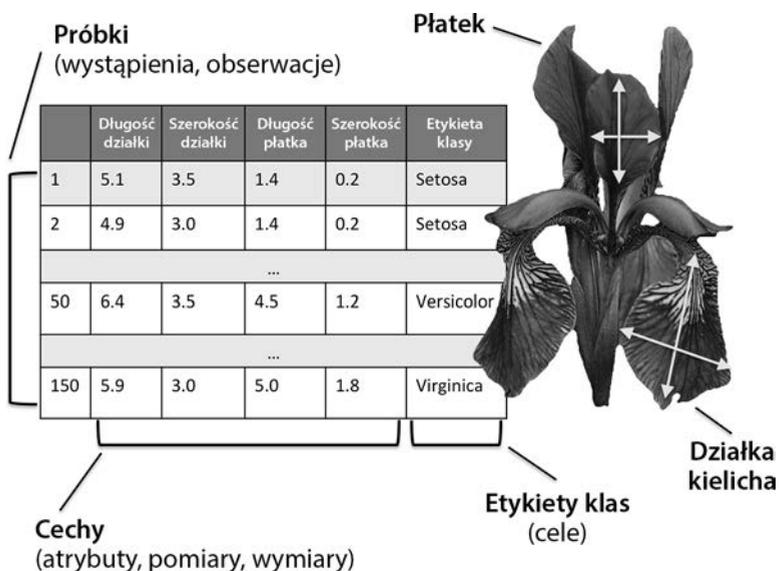
Czasami redukowanie wymiarowości przydaje się również do wizualizacji danych — np. zbiór cech wielowymiarowych można rzutować na jedno-, dwu- lub trójwymiarowe przestrzenie cech w celu wyświetlenia go w formie dwu- lub trójwymiarowego wykresu punktowego albo histogramu. Rysunek 1.7 zawiera przykład zastosowania nieliniowej redukcji wymiarowości do skompresowania wykresu trójwymiarowego do nowej dwuwymiarowej podprzestrzeni cech.

Wprowadzenie do podstawowej terminologii i notacji

Po omówieniu trzech ogólnych kategorii uczenia maszynowego — nadzorowanego, nienadzorowanego oraz przez wzmacnianie — przyszedł czas na zapoznanie się z podstawową terminologią, która będzie wykorzystywana w kolejnych rozdziałach. Na rysunku 1.8 widzimy tabelę stanowiącą fragment zestawu danych **Iris**, będącego klasycznym przykładem w dziedzinie

Rysunek 1.7. Przykład redukcji wymiarowości

Rysunek 1.8. Fragment zestawu danych Iris

uczenia maszynowego. Na zbiór tych danych składają się wyniki pomiarów 150 kwiatów kosańca z trzech różnych gatunków: *Setosa* (kosaciec szczerinkowy), *Versicolor* (kosaciec różnobarwny) oraz *Virginica* (kosaciec wirginijski). Każdy kwiat reprezentuje tu oddzielny wiersz w zbiorze danych, natomiast wyniki pomiarów (w centymetrach) są przechowywane w kolumnach, zwanych także zbiorami cech.

Aby zachować prostotę i czytelność notacji oraz implementacji, wprowadzimy pewne podstawy algebry liniowej. W następnych rozdziałach będę opisywać dane w notacji macierzowej oraz wektorowej. Wykorzystam popularną konwencję, zgodnie z którą każda próbka jest reprezentowana jako osobny wiersz w macierzy cech X , gdzie poszczególne cechy są przechowywane w oddzielnych kolumnach.

Zestaw danych Iris, składający się ze 150 próbek i z 4 cech, możemy zapisać jako macierz o rozmiarze 150×4 lub $\mathbf{X} \in \mathbb{R}^{150 \times 4}$.

$$\begin{bmatrix} x_1^{(1)} & x_2^{(1)} & x_3^{(1)} & x_4^{(1)} \\ x_1^{(2)} & x_2^{(2)} & x_3^{(2)} & x_4^{(2)} \\ \vdots & \vdots & \vdots & \vdots \\ x_1^{(150)} & x_2^{(150)} & x_3^{(150)} & x_4^{(150)} \end{bmatrix}$$

W dalszej części książki będziemy wykorzystywać indeks górny (i) do określenia i -tej próbki uczącej, a indeks dolny (j) będzie odnosił się do j -tego wymiaru zbioru uczącego.

Pogrubionymi małymi literami będziemy oznaczać wektory: ($\mathbf{x} \in \mathbb{R}^{n \times 1}$), z kolei pogrubionymi dużymi literami będziemy określać macierze: ($\mathbf{X} \in \mathbb{R}^{n \times m}$). Pojedyncze elementy wektora lub macierzy definiujemy literami oznaczonymi kursywą (odpowiednio: $x^{(n)}$ lub $x_{(m)}^{(n)}$).

Na przykład element x_1^{150} oznacza pierwszy wymiar (czyli długość działki) próbki numer 150. W ten sposób każdy wiersz w tej macierzy cech reprezentuje jedno wystąpienie kwiatu, które można zapisać w postaci czteroelementowego wektora $\mathbf{x}^{(i)} \in \mathbb{R}^{1 \times 4}$, $\mathbf{x}^{(i)} = [x_1^{(i)} \quad x_2^{(i)} \quad x_3^{(i)} \quad x_4^{(i)}]$

Każdy wymiar cechy jest 150-elementowym wektorem kolumnowym $\mathbf{x}_j \in \mathbb{R}^{150 \times 1}$, np.:

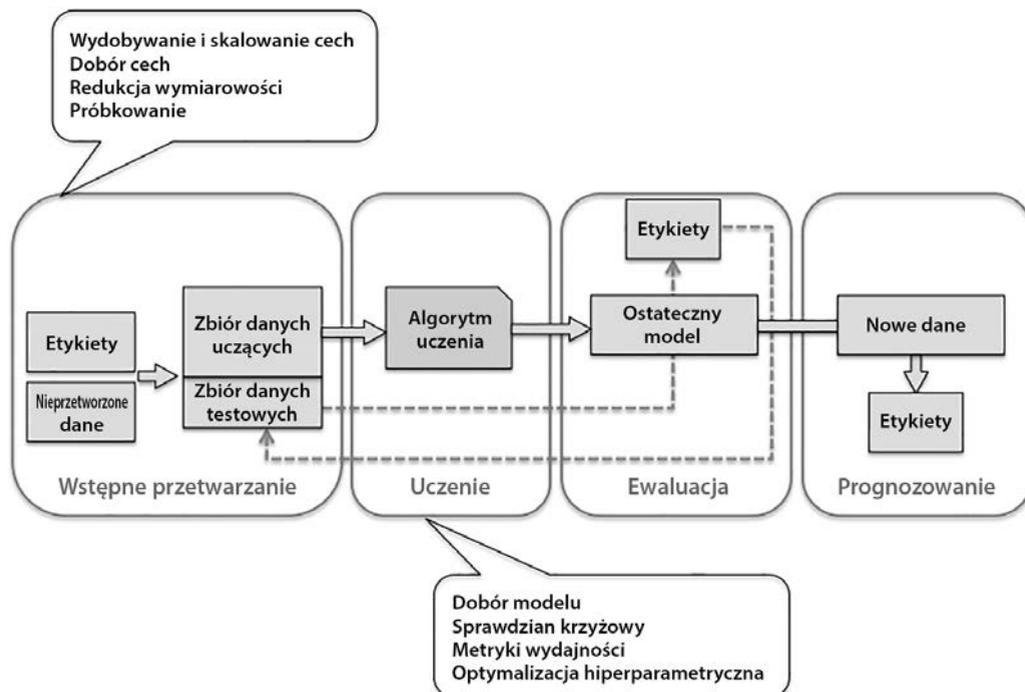
$$\mathbf{x}_j = \begin{bmatrix} x_j^{(1)} \\ x_j^{(2)} \\ \vdots \\ x_j^{(150)} \end{bmatrix}$$

W podobny sposób przechowujemy zmienne docelowe (tutaj: etykiety klas), jako 150-elementowy wektor

$$\text{kolumnowy } \mathbf{y} = \begin{bmatrix} y^{(1)} \\ \vdots \\ y^{(150)} \end{bmatrix} \quad (y \in \{\text{Setosa, Versicolor, Virginica}\}).$$

Strategia tworzenia systemów uczenia maszynowego

W poprzednich podrozdziałach omówiliśmy podstawowe pojęcia uczenia maszynowego oraz poznaliśmy trzy jego rodzaje. Przyjrzymy się teraz innym istotnym elementom systemu uczenia maszynowego towarzyszącym algorytmom uczenia. Na rysunku 1.9 zaprezentowałem schemat typowego przebiegu procesów podczas stosowania uczenia maszynowego w **modelowaniu predykcyjnym**. Zagadnienie to rozwiniemy w dalszej części rozdziału.

Rysunek 1.9. Modelowanie predykcyjne

Wstępne przetwarzanie — nadawanie danym formy

Rzadko kiedy nieprzetworzone dane mają postać umożliwiającą wykorzystanie optymalnej skuteczności algorytmu uczącego. Z tego powodu **wstępne przetwarzanie** (ang. *preprocessing*) danych stanowi jeden z najważniejszych etapów każdego rodzaju uczenia maszynowego. Weźmy za przykład omówiony we wcześniejszej części rozdziału zestaw danych Iris — danymi nieprzetworzonymi mogą być w tym przypadku zdjęcia kwiatów, z których chcemy wydobyć jak najwięcej sensownych cech. Do takich cech możemy zaliczyć barwę, odcień, intensywność koloru, wysokość rośliny, a także długość i szerokość elementów anatomicznych kwiatu. Wiele algorytmów uczenia maszynowego wymaga również, aby wybrane cechy były prezentowane w jednakowej skali, co często jest osiąganę poprzez ich transformację do zakresu $[0, 1]$ lub do standardowego rozkładu normalnego, ze średnią równą 0 i z wariancją równą 1, jak zostanie to przedstawione w dalszej części książki.

Niektóre wybrane cechy mogą być ze sobą ściśle skorelowane, a przez to w pewnym stopniu nadmiarowe. W takich sytuacjach przydają się techniki redukcji wymiarowości do skompresowania cech w przestrzeń o mniejszej liczbie wymiarów. Zmniejszenie przestrzeni cech pozwala na zaoszczędzenie przestrzeni dyskowej, a także na znaczne przyspieszenie działania algorytmu uczącego.

Aby się dowiedzieć, czy nasz algorytm uczenia maszynowego działa dobrze nie tylko na zestawie danych uczących, ale i na innych danych, musimy również losowo rozdzielić zbiór danych na osobne zestawy danych uczących i testowych. Zbiór danych uczących służy do trenowania i optymalizowania modelu uczenia maszynowego, natomiast zestaw danych testowych przechowujemy do samego końca procesu i dzięki niemu oceniamy ostateczny model.

Trenowanie i dobór modelu predykcyjnego

W kolejnych rozdziałach przekonamy się, że stworzono wiele różnorodnych algorytmów uczenia maszynowego przeznaczonych do rozwiązywania różnych kategorii problemów. Istotnym faktem, który stanowi sedno słynnego twierdzenia Davida H. Wolperta (*no free lunch theorem*¹), jest zrozumienie, że nie możemy zmusić systemu do nauki „za darmo” (D.H. Wolpert, *The Lack of A Priori Distinctions Between Learning Algorithms*, 1996; D.H. Wolpert, W.G. Macready, *No Free Lunch Theorems for Optimization*, 1997). Zgodnie z intuicją możemy powiązać tę koncepcję z popularnym powiedzeniem: *Gdy twoim jedynym narzędziem jest młotek, wszystko zaczyna ci przypominać gwoździe* (A. Maslow, 1966). Przelóżmy to na przykład: każdy algorytm klasyfikacji zawiera integralne założenia i żaden z modeli klasyfikacji nie przeważa nad innymi, jeżeli nie opracujemy założeń dotyczących danego zadania. W praktyce niezbędne okazuje się porównanie przynajmniej kilku różnych algorytmów w celu wytrenowania i doboru najbardziej skutecznego modelu. Zanim jednak będziemy w stanie porównać różne modele, musimy najpierw ustalić metrykę służącą do pomiaru wydajności. Jedną z najpopularniejszych metryk jest dokładność klasyfikacji, którą definiujemy jako stosunek poprawnie sklasyfikowanych wystąpień do nieprawidłowo określonych instancji.

Możesz w tym momencie zadać rozsądne pytanie: *skąd mamy wiedzieć, że dany model dobrze się sprawuje wobec ostatecznego zestawu testowego oraz rzeczywistych danych, skoro nie wykorzystujemy danych testowych na etapie doboru systemu, lecz trzymamy je do momentu ewaluacji ostatecznego modelu?* W celu rozwiązania problemu zdefiniowanego w tym pytaniu można wykorzystać różnorodne techniki sprawdzianu krzyżowego (ang. *cross-validation*), w których zestaw uczący zostaje podzielony na podzbiory uczące i **testowe (walidacyjne)**, służące do oszacowania **wydajności generalizacji** modelu. Nie możemy również oczekiwać, że domyślne parametry różnych algorytmów uczenia maszynowego znajdujących się w bibliotekach programowych będą od razu zoptymalizowane pod kątem rozwiązania Twojego określonego problemu. Z tego powodu w dalszych rozdziałach książki będziemy często używać **technik optymalizacji hiperparametrycznej**, które pomogą nam poprawić skuteczność modelu. Hiperparametry to parametry, których nie uzyskano z danych, lecz które stanowią elementy regulacyjne modelu, wykorzystywane do poprawienia jego przewidywań — pojęcie to stanie się znacznie bardziej zrozumiałe w dalszej części książki, gdy przejdziemy do praktycznych przykładów.

¹ W wolnym tłumaczeniu: twierdzenie o nieistnieniu darmowych obiadów — *przyp. tłum.*

Ewaluacja modeli i przewidywanie wystąpienia nieznanymi danych

Po wybraniu modelu dopasowanego do zestawu danych uczących możemy wykorzystać zbiór danych testowych do oszacowania skuteczności algorytmu wobec nieznanymi danych, dzięki czemu będziemy w stanie określić błąd generalizacji. Jeżeli będziemy zadowoleni z jego skuteczności, możemy zacząć używać modelu do przewidywania nowych, przyszłych danych. Należy pamiętać o tym, że parametry wspomnianych wcześniej procedur, takich jak skalowanie cech oraz redukcja wymiarowości, są określane wyłącznie na podstawie danych uczących, po czym wykorzystywane do przekształcania zbioru testowego oraz wszelkich nowych próbek — skuteczność mierzona jedynie na podstawie wyników z danych testowych może być nazbyt optymistyczna.

Wykorzystywanie środowiska Python do uczenia maszynowego

Python jest jednym z najpopularniejszych języków programowania stosowanych w analizie danych; dzięki temu zawiera olbrzymią bazę dodatkowych bibliotek stworzonych przez wspólną społeczność.

Mimo że wydajność języków interpretowanych (do których zalicza się Python) jest w przypadku zadań wymagających dużej mocy obliczeniowej niższa od wydajności języków niższego poziomu, istnieją biblioteki rozszerzeń, takie jak *NumPy* czy *SciPy*, które bazują na implementacjach języków Fortran i C, dzięki czemu uzyskujemy dostęp do szybkich i wektoryzowanych operacji na wielowymiarowych tablicach.

Będziemy najczęściej korzystać z biblioteki *scikit-learn*, która obecnie stanowi jedną z najpopularniejszych i najbardziej przystępnych darmowych bibliotek uczenia maszynowego.

Instalacja pakietów w Pythonie

Omawiane środowisko programistyczne jest dostępne na wszystkie główne systemy operacyjne — Microsoft Windows, Mac OS X i Linuksa — a zarówno jego instalator, jak i dokumentację znajdziesz na oficjalnej stronie Pythona: <https://www.python.org/>.

Ta książka została napisana pod kątem Pythona w wersji co najmniej 3.4.3, natomiast zalecam korzystanie z najbardziej aktualnej implementacji tego środowiska (w wersji 3), chociaż większość przykładów kodu powinna być również kompatybilna z wersją $\geq 2.7.10$. Jeżeli postanowisz uruchamiać zawarte w książce przykłady kodu w wersji 2.7 Pythona, zapoznaj się najpierw z głównymi różnicami pomiędzy obydwoma wersjami środowiska programowania.

Dobre podsumowanie różnic pomiędzy wersjami 2.7 i 3.4 Pythona (w języku angielskim) znajdziesz pod adresem <https://wiki.python.org/moin/Python2orPython3>.

Dodatkowe, wykorzystywane w dalszej części książki pakiety można zainstalować za pomocą aplikacji *pip*, stanowiącej część standardowej biblioteki Pythona od wersji 3.3. Więcej informacji (w języku angielskim) na temat instalatora *pip* znajdziesz pod adresem <https://docs.python.org/3/installing/index.html>.

Po zainstalowaniu środowiska Python dodajemy kolejne pakiety, wpisując następującą komendę w wierszu poleceń:

```
pip install JakiśPakiet
```

Zainstalowane pakiety możemy zaktualizować za pomocą flagi `--upgrade`:

```
pip install JakiśPakiet --upgrade
```

Bardzo polecaną, alternatywną dystrybucją Pythona przeznaczoną do obliczeń naukowych jest Anaconda stworzona przez firmę Continuum Analytics. Jest to bezpłatna dystrybucja — również w przypadku zastosowań komercyjnych — zawierająca wszystkie niezbędne pakiety wykorzystywane w analizie danych, obliczeniach matematycznych oraz inżynierii, dostępne w przyjaznej, międzyplatformowej postaci. Instalator Anaconda znajdziesz pod adresem <https://www.continuum.io/downloads#py34>, z kolei szybkie wprowadzenie do tego środowiska jest dostępne na stronie <https://conda.io/docs/using/cheatsheet.html>.

Po zainstalowaniu Anacondy możemy instalować nowe pakiety Pythona za pomocą następującego polecenia:

```
conda install JakiśPakiet
```

Zainstalowane pakiety aktualizujemy, korzystając z poniższej komendy:

```
conda update JakiśPakiet
```

Przez większość czasu będziemy korzystać z wielowymiarowych tablic biblioteki *NumPy* do przechowywania i przetwarzania danych. Sporadycznie zastosujemy również bibliotekę *pandas* — nakładkę biblioteki NumPy zapewniającą dodatkowe, zaawansowane narzędzia do manipulowania danymi, dzięki czemu praca z tabelarycznymi informacjami będzie jeszcze wygodniejsza. Aby usprawnić proces nauki i zwizualizować dane ilościowe (pozwala to w maksymalnie intuicyjny sposób zrozumieć wykonywane działania), wprowadzimy również do użytku wysoce konfigurowalną bibliotekę *matplotlib*.

Poniżej wymieniam numery wersji głównych pakietów Pythona, które były wykorzystywane w trakcie pisania niniejszej książki. Upewnij się, że masz na swoim komputerze zainstalowane przynajmniej te wersje (lub nowsze), dzięki czemu przykładowy kod będzie działał we właściwy sposób:

- NumPy 1.9.1
- SciPy 0.14.0

- scikit-learn 0.15.2
- matplotlib 1.4.0
- pandas 0.15.2

Podsumowanie

W tym rozdziale zapoznaliśmy się bardzo ogólnie z uczeniem maszynowym i zaznajomiliśmy się z podstawowymi koncepcjami, którym poświęcimy znacznie większą uwagę w kolejnych rozdziałach.

Dowiedzieliśmy się, że na uczenie nadzorowane składają się dwie ważne dziedziny: klasyfikacja i regresja. Modele klasyfikacji pozwalają nam kategoryzować obiekty do znanych klas, natomiast dzięki analizie regresji jesteśmy w stanie prognozować wyniki ciągle docelowych zmiennych. Uczenie nienadzorowane nie tylko zapewnia dostęp do przydatnych technik odkrywających struktury nieoznakowanych danych, lecz również pozwala na kompresowanie danych w czasie wstępnego przetwarzania cech.

Przyjrzeliliśmy się pobieżnie typowej strategii dopasowywania uczenia maszynowego do zadań problemowych, która stanowi dla nas podstawę do głębszych przemyśleń oraz ukazywania przykładów w dalszej części książki. Na koniec zaś przygotowaliśmy środowisko Pythona i zainstalowaliśmy oraz zaktualizowaliśmy wszystkie pakiety niezbędne do własnoręcznego testowania uczenia maszynowego.

W następnym rozdziale zaimplementujemy jeden z najwcześniejszych algorytmów uczenia maszynowego stosowanych w klasyfikacji, co przygotuje nas do rozdziału 3., „Stosowanie klasyfikatorów uczenia maszynowego za pomocą biblioteki scikit-learn”, w którym zapoznamy się z bardziej zaawansowanymi algorytmami dostępnymi w bibliotece o jawnym kodzie źródłowym — scikit-learn. Algorytmy uczenia maszynowego uczą się z danych, dlatego kluczową kwestią jest dostarczanie im użytecznych informacji, zatem w rozdziale 4., „Tworzenie dobrych zbiorów uczących — wstępne przetwarzanie danych”, przyjrzymy się istotnym technikom wstępnego przetwarzania danych. W rozdziale 5., „Kompresja danych poprzez redukcję wymiarowości”, poznamy metody redukcji wymiarowości, które pomogą nam skompresować zbiór danych do mniejszej przestrzeni cech, co może być korzystne dla szybkości obliczeń. Ważnym aspektem tworzenia modeli uczenia maszynowego jest ocena ich skuteczności i oszacowanie ich zdolności predykcji dla nowych, nieznanych danych. W rozdziale 6., „Najlepsze metody oceny modelu i strojenie parametryczne”, nauczymy się wykorzystywać najlepsze rozwiązania umożliwiające strojenie modelu i jego ewaluację. W pewnych przypadkach możemy być niezadowoleni ze skuteczności modelu predykcyjnego pomimo wielu godzin spędzonych na jego dopasowywaniu i testowaniu. Z rozdziału 7., „Łączenie różnych modeli w celu uczenia zespołowego”, dowiemy się, w jaki sposób łączyć różne modele uczenia maszynowego, aby uzyskiwać jeszcze potężniejsze systemy prognozujące.

Po omówieniu wszystkich najważniejszych elementów typowego systemu uczenia maszynowego zaimplementujemy model przewidywania emocji na podstawie rozdziału 8., „Wykorzystywanie uczenia maszynowego w analizie sentymentów”. Natomiast w rozdziale 9., „Wdrażanie modelu uczenia maszynowego do aplikacji sieciowej”, podłączymy ten model pod aplikację sieciową i podzielimy się nim z resztą świata. Następnie w rozdziale 10., „Przewidywanie ciągłych zmiennych docelowych za pomocą analizy regresywnej”, wykorzystamy algorytmy uczenia maszynowego do analizy regresywnej pozwalającej na prognozowanie ciągłych zmiennych wyjściowych, a w rozdziale 11., „Praca z nieoznakowanymi danymi — analiza skupień”, wprowadzimy algorytm skupień wyszukujące ukryte struktury wśród danych. Ostatnie dwa rozdziały zostały poświęcone sztucznym sieciom neuronowym służącym do rozwiązywania złożonych problemów, takich jak rozpoznawanie mowy i tekstu — czyli jednym z najbardziej fascynujących zagadnień w świecie uczenia maszynowego.

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

- 1. ZAREJESTRUJ SIĘ**
- 2. PREZENTUJ KSIĄŻKI**
- 3. ZBIERAJ PROWIZJĘ**

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA

 Helion SA

Python

Uczenie maszynowe

Uczenie maszynowe, zajmujące się algorytmami analizującymi dane, stanowi chyba najciekawszą dziedzinę informatyki. W czasach, kiedy generuje się olbrzymie ilości danych, samouczące się algorytmy maszynowe stanowią wyjątkową metodę przekształcania tych danych w wiedzę. W ten sposób powstało wiele innowacyjnych technologii, a możliwości uczenia maszynowego są coraz większe. Nieocenioną pomocą w rozwijaniu tej dziedziny stanowią liczne nowe biblioteki open source, które pozwalają na budowanie algorytmów w języku Python, będącym ulubionym, potężnym i przystępnym narzędziem naukowców i analityków danych.

Niniejsza książka jest lekturą obowiązkową dla każdego, kto chce rozwinąć swoją wiedzę o danych naukowych i zamierza w tym celu wykorzystać język Python. Przystępnie opisano tu teoretyczne podstawy dziedziny i przedstawiono wyczerpujące informacje o działaniu algorytmów uczenia maszynowego, sposobach ich wykorzystania oraz metodach unikania poważnych błędów. Zaprezentowano również biblioteki Theano i Keras, sposoby przewidywania wyników docelowych za pomocą analizy regresyjnej oraz techniki wykrywania ukrytych wzorców metodą analizy skupień. Nie zabrakło opisu technik przetwarzania wstępnego i zasad oceny modeli uczenia maszynowego.

Uczenie maszynowe
— odkryj wiedzę, którą niosą dane!

W książce znajdziesz:

- podstawowe rodzaje uczenia maszynowego i ich zastosowanie
- bibliotekę scikit-learn i klasyfikatory uczenia maszynowego
- sposoby wydajnego łączenia różnych algorytmów uczących
- opis analizy sentymentów — przewidywanie opinii osób na podstawie sposobu pisania

Sebastian Raschka jest ekspertem w dziedzinie analizy danych i uczenia maszynowego. Obecnie przygotowuje doktorat na Michigan State University z metod obliczeniowych w biologii statystycznej. Biegłe posługuje się Pythonem. Bierze również udział w różnych projektach open source i wdraża nowe metody uczenia maszynowego. W wolnym czasie pracuje nad modelami predykcyjnymi dyscyplin sportowych. Jeżeli nie siedzi przed monitorem, chętnie uprawia sport.

[PACKT] open source
PUBLISHING community experience distilled

Helion

księgarnia internetowa

<http://helion.pl>

zamówienia telefoniczne

0 801 339900

0 601 339900

Informatyka w najlepszym wydaniu

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
<http://helion.pl>

Sprawdź najnowsze promocje:
● <http://helion.pl/promocje>
Książki najchętniej czytane:
● <http://helion.pl/bestsellery>
Zamów informacje o nowościach:
● <http://helion.pl/nowości>

sięgnij po WIĘCEJ

KOD KORZYSCI

ISBN 978-83-283-3613-1

9 788328 336131

cena: 69,00 zł